

kas sa ka ei lähhá kirrikusse? kúl ma watan koddó járrele, sest sa olled jo enne ikka saggedaste kirrikus káinud?"

Omma tütre wiimse sõnnade peale jäi temma nenda mõtlema: „Kui ma häil päiwil Jummala kójas káisin, paljo ennam peaksin kurwail päiwil seina omma taewase Jõsa ette ennast allandama!“ ja nenda pani ennast rídeesse ja láks.

Kui ta kirriko sisse astus, siis istus ta úhhe postí warjo, kus teised tedda surest ei woinud náhha. Siin kulis temma, kuida õppetaja Jummala suurt árrarákimatta heldust rahwale árrafelletas, ja kuida rahwas saggedaste tuimad ja tánnamatta Temma wahto on ja willetsusse aeal Temmast kógoni árra lahkuwad ja langewad ebbausso ja káksipiddi mõtlemisese sisse, kui kássi mitte nenda ei kái, kui súdda tahhab ja himmuštub; agga iggáüks peab omma koorma kandma!

Sedda keif pani se waene lest kuma silmaweega táhhele ja andis keif omma ello Jum-

mala holeks, kuida temma sedda isfi seab ja láks rahhulisse súddamega koeo.

Sedda halledust ja nutmist, kirrikus, olli üks jóuakas perremees emalt táhhele pannud, mis temma súddant wágga ligutanud; agga arwas, kes teab, mis waew tedda rõhhub. Párrast Jummala tenistust, ei olnud selle mehhel ommeti mitte rahho, waid párris selle lesse ello luggo járrele ja sai nüüd arro, et temmal táieste pudus ja kitsas káes olli; et põld hukka láinud ja lehm árra surnud, ning et nüüd keif ndu otsas olli.

Kui naene õhtul perotulle ees omma lastega istus ja neid tróostís, ütles weel: „Kui meie kitsetal sureks saab, siis lúpsame sedda jälle, ja kui meie holega töödd teme ja kókkó hoiame, ehk same ka wimaks lehma jälle.“

Kui emma alles rákis, kuulsid lehma õues ammuwad, mis neid jälle kurwaks teggi, sest nad arwasid wderast loma õues ollewad. Korraga kuulsid ukse tagga kópputawad ja pea astus wderas mees sisse ja ütles: „Armas naesefenne! üks hea sõbber satis sinnule úhhe leh-